

honorarium

Voorzichtig vroeg ik vorige week aan mijn werkgever of het geen goed idee was het honorarium waarvoor ik al sinds jaar en dag werk eens wat op te krikken. Hij keek moeilijk. Het speet hem, maar dat zat er niet in. De schrijversbranche leed weliswaar minder verlies dan enkele jaren terug, maar opslag, nee, dat moest ik echt vergeten. Of ik dan mijn onkosten iets mocht opvoeren; de praktijk is dat ik steeds meer moet betalen om mijn werk goed te kunnen doen. Na veel vijven en zessen kreeg ik toestemming om per uitgevoerde opdracht 0,50 cent extra te berekenen, met daarbij de boodschap dat het hiermee voorlopig wel klaar was.

Ik rekende uit wat ik allemaal kon doen van die vijftig cent. Het viel tegen. Ik had misschien zo brutaal moeten zijn om 0,75 cent te vragen, maar och, wie het kleine niet eert ... Er zijn altijd mensen die het slechter hebben dan ik. Neem nou bijvoorbeeld die meneer van ING. Die had gevraagd om een miljoen erbij en kreeg helemaal niets! Hij had met buitenlandse collega's getafeld en die hadden hem hartelijk uitgelachen: dat jij voor dat hongerloontje je bed uitkomt! Ze hadden hun salarissen met gouden pennen op de linnen servetten geschreven en die allemaal tegelijk omhoog gehouden. Het schaamrood schoot de ING man naar de kaken; voor een bankman had hij verdomd slecht voor zichzelf gezorgd. Na een nacht slecht slapen stapte hij de volgende ochtend naar zijn baas. Hij stalde de linnen servetten uit op diens lege bureau. Zijn baas keek hem medelijdend aan bij het zien van de bedragen en mompelde: jongen toch, hoe heb je het daar al die jaren van kunnen doen! De ING man stopte de servetten terug in zijn Action-tas en veegde een traan uit zijn linkerooghoek.

Meer nog dan de vraag of die salarisverhoging maatschappelijk verantwoord is, houdt mij bezig wat iemand toch moet met zoveel geld. Wat kun je met drie miljoen wat je met twee miljoen niet kunt doen, behalve meer van hetzelfde.

En maatschappelijk verantwoord? Driewerf nee.

Wat zeg ik: drie miljoen keer nee.